

O prázdném hrobu a o důvěře velikonoční neděle j+s 4. 4. 2021

Kámen, který stavitelé zavrhli, se stal kamenem úhelným. Tento den nám dal Hospodin, a tak jásejme a radujme se z něho.

Milý Bože, přišli jsme vyslechnout slova o naději, kterou jsi nám připravil, o odpuštění, jež nám dopřáváš, o smíření, které nabízíš.

Ale než se zaposloucháme do tvého evangelia, chceme vyjádřit, že jsme s sebou přinesli i všechno to, co nás tíží: viny, kterých jsme se dopustili rádi nebo neradi, zlé myšlenky, které se občas ozvou, staré křivdy, které pořád bolí, nedoléčené rány ve vztazích s druhými lidmi a tak dál.

To vše k nám patří a my prosíme, abys nás přijal takové, jací jsme, a abys nás změnil svou milostí a láskou. Prosíme: Pane, smiluj se, amen.

1. Korintským 15,1-10.17: Chci vám připomenout, bratří, evangelium, které jsem vám zvěstoval, které jste přijali, které je základem, na němž stojíte, a skrze něž docházíte spásy, držíte-li se ho tak, jak jsem vám je zvěstoval - vždyť jste přece neuvěřili nadarmo. Odevzdal jsem vám především, co jsem sám přijal, že Kristus zemřel za naše hříchy podle Písem a byl pohřben; byl vzkříšen třetího dne podle Písem, ukázal se Petrovi, potom Dvanácti. Poté se ukázal více než pěti stům bratří najednou; většina z nich je posud na živu, někteří však již zesnuli. Pak se ukázal Jakobovi, potom všem apoštolům. Naposledy ze všech se jako nedochůdčeti ukázal i mně. Vždyť já jsem nejmenší z apoštolů a nejsem ani hoden jména apoštol, protože jsem pronásledoval církve Boží. Milostí Boží jsem to, co jsem, a milost, kterou mi prokázal, nebyla nadarmo. ... Nebyl-li však Kristus vzkříšen, je vaše víra marná, ještě jste ve svých hříších.

Matouš 28,18-20: Ježíš přistoupil a řekl jim: „Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtěte ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého a učte je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku.“

Svědky Ježíšova ukřižování žádní křesťané nebyli a nemohli být, protože křesťanství tou dobou ještě neexistovalo. Vzniklo až později a vzniklo právě proto, že některým Ježíšovým žákům došlo, že jeho smrt pro nás není průšvih, jak se zprvu zdálo, ale naopak dar z nebe (a to doslova). Kdybychom totiž s nebeským Otcem pěstovali nadále vztah něco za něco, nedoplatili bychom se. Ale my vůči Bohu nežijeme ve vztahu něco za něco, protože je to jinak. Máme-li vůči Bohu nějaký dluh (a to máme), Velikonoce znamenají, že ho Bůh smazal. Vzal to na sebe a nám místo celoživotního a marného splátkového kalendáře poskytl odpuštění. Takhle někdejší Ježíšovi žáci vyjádřili, co znamenal ten kříž, a teď bylo potřeba ještě nějak dopovědět, jak je to dál.

Dál je to takhle: Lidi Ježíše sprovodili ze světa, ale to nemění vůbec nic na tom, že právě on je náš Pán a tedy že právě jemu náleží pravomoc posoudit, zač stojíme a jak jsme kdo naložili se životem. Vyjádřili to příběhem, jak Ježíše lidi položili do hrobu, ale on tam není. Hrob je prázdný, ale je u něj někdo, kdo přichozím sdělí, ať jdou a řeknou to dál. Zažili jste v životě možná situace, kdy jste něco uviděli a na chvíli jste strnuli zcela neschopni slova, ale tady je to přesně naopak: ženy u hrobu nic neviděly, a mají o tom mluvit.

Tak tohle je obrázek křesťanské víry. Je poněkud svérázný, ale výmluvný. To prázdno v hrobu není závěr příběhu o ukřižování, on je to začátek toho, co bude následovat. Ženy a pak i učedníci se záhy s Ježíšem setkali, ale ne proto, aby se o něm něco nového dozvěděli, ale aby zjistili něco o sobě. Učedníci se tak na konci jednoho z evangelií dozvěděli, že mají před sebou životní úkol, a dostali k němu ujištění. Úkol zní: vyrazte kamkoli, kam vás nohy ponесou, a zvěte lidi k Ježíšovi. A to ujištění: Ježíš je s vámi všude, kde budete, a neopustí vás až do konce světa.

Takhle nějak to s křesťanstvím začalo pro další a další a další lidi. „Chci vám připomenout,“ napsal o nějakých dvacet let později apoštol Pavel, „jak jsem to všechno slyšel já a jak jsem vám to pak předal“ –

přesně takhle se ta zpráva o dobrém životě šíří: že vám o ní někdo poví na základě své vlastní víry a pojme to jako osobní pozvání. Jako Pavel.

Důkazy vám k víře nikdo žádné nedá. Ale na to nás přece upozornilo už to staré vyprávění, že k dispozici je jen ten hrob a ten je prázdný, tam žádné argumenty nenabíráte. Nic jste neviděli, ale něco jste o tom slyšeli, tak jděte a řekněte to dál, pravil ten kdosi ženám u prázdného hrobu a podobně to pak napsal i apoštol Pavel nám.

Aby tahle pošta fungovala, k tomu je však potřeba důvěra. Když vám někdo předává evangelium Boží milosti, neobejde se bez vaší důvěry a zároveň musí důvěřovat také on vám, že o to budete stát. Důvěra je ovšem záležitost velmi křehká a nedostatková. Režimy, které jsme tady u nás za poslední století měli, nás utvrzovaly, ať raději nevěříme nikomu a ničemu a že se na nikoho nemůžete spolehnout. K čemuž evangelium upozorní, že spolehnout se nemůžete ani na sebe a je načase si to přiznat a že tudy to dál už nikam nevede. To byste celý svůj život taky rovnou mohli odvézt do sběrného dvora, když nemáte komu věřit a když nikdo nebude věřit vám. Jenže zrovna tomuhle apoštol říká hřích a dodává, že v něm nemusíte zůstat vězet. Velikonoce jsou přece zpráva o tom, že Bůh není nebeský exekutor, který si na vás došlápne, ale že vás – jen tak, z milosti – přijímá mezi své milované, tak jací jste.

Když vám tohle někdo bude povídat, musí k vám mít důvěru; a apoštol k vám tu důvěru má, protože ji k vám má i Bůh, on to od něj jen odkoukal. Tak to odkoukejte taky – tu důvěru, kterou vám Bůh projevil. A odkoukejte i to, že ji projevil i těm, kdo jsou kolem vás. Žijeme ve společnosti, která má – co naše paměť sahá – sklon některými lidmi pohrdat, jiné přeceňovat a úplně všechny předem podezírat. To ovšem není zrovna Ježíšův způsob přebývání mezi lidmi.

Ježíšovo přebývání mezi námi vystihuje v jednom z evangelií věta: „Já jsem cesta, pravda i život.“ Pravou se míní ta Boží milost, která nás ze slepé uličky a z duševního lockdownu vede směrem k životu (pořádnému, naplněnému, věčnému). A to, co přitom prožíváme, vystihuje

třetí z těch slov, cesta. Pravda se totiž děje a žije a je v pohybu, Boží milost si vás najde a vy ji ponese dál. Na téhle cestě lidmi nepohrdejte ani jim nepodlézejte, jak je v kraji zvykem, ale pozvěte je ke společné důvěře vůči dárci té milosti – a on s vámi bude kdykoli a kdekoli až do samého konce a vaše víra nebude marná.

Začalo to prázdným hrobem a takhle je to dál a bez vás se to neobejde.

Netušíme, Pane, co je před námi, a o to víc se chceme opřít o tvé tvé milosrdenství a lásku: že nás povedeš svým slovem po našich cestách (i když ještě nevíme, kudy povedou), že nám budeš dávat směr svou nadějí a že nás přenesesh přes úskalí, jež bychom stěžii sami zvládli.

Neprožíváme zrovna veselé časy a těšíme se na lepší a ty jsi pro nás nadějí, že opravdu přijdou. Dopřej nám trpělivost a pevné nervy, když narážíme na aroganci mocných nebo na bezohlednost sobců, dopřej nám lásku na rozdávání, když se setkáváme se strachem nemocných a s únavou těch, kdo jim pomáhají, dopřej nám moudrost a odvahu ke vzájemné důvěře a hledání tvé pravdy.

Pomoz, ať dokážeme být nablízku těm, kdo to potřebují, ať dokážeme být přáteli těm, kdo o to stojí, ať dokážeme neubližovat těm, s kým si málo rozumíme. Prosíme tě za náš svět společnou prosbou: Otče náš..., který jsi v nebesích, posvěť se jméno tvé. Přijď království tvé. Buď vůle tvá, jako v nebi, tak i na zemi. Chléb náš vezdejší dej nám dnes. A odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům. A neuveď nás v pokušení, ale zbav nás od zlého.

Neboť tvé je království i moc i sláva, navěky. Amen.

Bůh milosti vás povolal ke své věčné slávě

- abyste byli pevní a abyste měli podíl na jeho dokonalosti.

Kéž vás chrání před větším trápením, než unesete.

Kéž vám dá sílu a naději, abyste byli jeho svědky:

to on si vás zamiloval a umyl vás od hříchů.

Jemu buď vzdána čest a sláva. Amen.